

Giới thiệu Yêu Như Bốn Mùa

Edit: kaffesua

Yêu đương cứ như sự luân phiên thay đổi của bốn mùa

Tình yêu cũng hòa hợp với đất trời

Tình yêu như những sự ngẫu nhiên tất yếu để lôi kéo hai cá thể lại với nhau

Tình yêu cần sự vun vén bù đắp từ con người, để thuận lợi gieo hạt, nảy mầm, đơm hoa, kết trái

Để cuối cùng sau khi trải qua bốn mùa mãi luân chuyển như vậy, cùng nắm tay nhau cho đến khi đầu bạc răng long...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Bốn Mùa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mùa xuân – gieo hạt

Hạ Thuần gặp Đồng Thu lần đầu tiên khi cậu đã mười bốn tuổi còn cô mới bảy tuổi, giữa cậu thiếu niên mười bốn tuổi gặp một cô nhóc bảy tuổi dường như chẳng tìm được bất cứ tiếng nói chung nào, nhưng cô lại không giống những đứa bé khác.

Cô chỉ ngón tay vào đầu cậu mắng, “Thần kinh cậu có vấn đề à?”

Nào, nó là một bộ phận trong cơ thể chúng ta, nó quản lý tất cả thị giác và thính giác.

Hồi đó, cậu mê mấy trò chơi điện tử trên máy tính, cho nên Hạ Thuần bị cận 2.00diop (tức 2 độ đó), phải đeo kính cận.

Mà lúc đó cô đã chẳng phải là một cô bé bảy tuổi bình thường, cô được ca tụng là thần đồng còn gọi là thiên tài.

Chẳng ai hiểu được những suy nghĩ trong đầu của cô, bởi vì tất cả mọi người đều là người bình thường mà thôi, mà người bình thường thì chẳng thể hiểu được bộ não của một thiên tài nó như thế nào.

Cậu đến nhà cô chơi, ngồi xem tivi trong phòng khách, cô đưa cho cậu một trái táo, “Trong táo có nhiều vitamin, khoáng chất lắm đó, nhưng không nhiều đường và chất béo, có lợi cho não của anh.” Nói xong, cô bé ngồi xuống bên cạnh cậu, bàn tay bé nhỏ non nớt đặt trên đùi, trên bàn tay lõm xuống đóa hoa mai bốn cánh, cô mở to đôi mắt nhìn vào tivi, cậu đang xem phim hoạt hình ‘SLAM DUNK’, một bộ phim hoạt hình đúng với lứa tuổi của cậu hiện giờ.

Cô bé ngồi trên sofa, đôi chân buông thõng khê đung đưa, bắt đầu bình luận bằng cái giọng non nớt của một cô bé thế nhưng những lời thốt ra thì... “Sân bóng rổ dài 28m, rộng 15m, các vận động viên cao xấp xỉ 2m, mấy con số này rõ ràng chẳng đúng tí nào.”

Đến lúc này thì Hạ Thuần không còn nhịn nổi nữa rồi, “Em biết nhiều thì giỏi lắm sao?!” Giọng nói đầy bức tức, cậu không biết cô nhóc này lại nhãi nhép đến mức nào, muốn lấy le sao?

Cô nhóc chột im lặng, một lát sau mới lí nhí đáp, “Mọi người đều rất vui khi nghe em nói như vậy mà.....”

Mọi người tức là ba mẹ, hoặc là mấy người thân phục trước trí tuệ của cô bé, nhưng Hạ Thuần không nằm trong số đó, cậu hất hàm hơi đắc ý nói, “Em không thấy cuộc sống hiện giờ của em chẳng có chút khoái lạc nào sao?”

Cô bé ngẩn đầu nhìn anh, ánh mắt mông lung, “Khoái lạc, thế nào là khoái lạc?”

Cậu nhếch môi, tựa như cuối cùng cũng tìm được thứ để lên mặt với cô bé, “Khoái lạc là cảm giác sung sướng thích thú, khi chúng ta lạc vào cảm xúc này, sẽ không nhận được phải bật cười thật to.....”

Cô bé chớp chớp đôi mắt, đưa bàn tay mập mập múp múp sờ lên miệng cậu, “Anh đang vui sướng sao?”

Hạ Thuần sùng sốt, người như vừa bị điện giật không thể nhúc nhích được, ngây ngốc gật đầu, “Ừ.”

Đầu ngón tay của cô bé lướt qua đôi môi cậu, sau đó rút lại đặt lên đôi môi của mình, cô bé lấy một đầu ngón tay khê đầy môi trên lên, ghé miệng cười, khuôn mặt tròn trĩnh, đôi môi chúm chím, ngay cả đôi mắt cũng tròn xoe giờ đang cong lại, “Tên của anh và của em ghép lại sẽ thành bốn mùa

đấy.”

Đây là nụ cười đầu tiên của cô bé cũng là lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là vui vẻ.

Giống như là quy định một thiên tài thì không nên có khoái lạc, cho dù có cũng chỉ là thoáng qua mà thôi.

Cậu và cô bé gặp nhau vài lần khi Hạ Thuần theo ba đến nhà cô, do ba cậu là giáo sư tâm lý nổi tiếng, đối với một chuyên gia tâm lý mà nói thì, gặp được một thiên tài như cô bé chẳng khác nào mèo vớ phải cá rán.

Hạ Thuần dường như quên mất lần đầu tiên hai người họ gặp nhau như thế nào rồi, chỉ mang máng nhớ được rằng cô bé khoe về uyên bác của mình với anh, mà thật ra cậu cũng không rõ ràng lắm, cho nên cũng đem chuyện này quên luôn, không để ý đến nữa.

Ba cậu thì rất hứng thú với Đồng Thu, thường xuyên chạy đến nhà cô bé, triển khai nhiều cuộc nghiên cứu với cô, lúc quay về nhà còn hưng phấn kể lể không ngừng, luôn miệng nhắc đến những điều “hay ho” mà cô bé đã nói với ông.

Điều này làm cho Hạ Thuần thêm bức bối, cậu không phải một người thông minh xuất chúng, thế nhưng từ nhỏ đến giờ cậu luôn cố gắng và chăm chỉ, cũng được mọi người khen là đứa bé giỏi. Thế nhưng sự tồn tại của thiên tài đối với người chăm chỉ mà nói thì đó chính là một loại vũ nhục, vũ nhục mọi cố gắng của họ, cũng bởi vì thế Hạ Thuần càng lúc càng chán ghét Đồng Thu, mặc dù hai người chỉ gặp nhau đúng một lần, thế mà trong đầu cậu, có thể nói đã đem Đồng Thu ra mắng chửi cả một nghìn lần.

Lại một thời gian nữa qua đi, cuối cùng Đồng Thu cũng được công nhận là một thiên tài, cô bé được đăng hình lên trang đầu tờ báo trong thành phố, thế nhưng trên khuôn mặt non nớt của cô lại không chút biểu cảm nào.

“Giống y một con ngốc.” Hạ Thuần nhìn bức hình trên báo cười nhạo, người ta nói ‘thiên tài và kẻ ngốc chỉ cách nhau một sợi chỉ’ quả nhiên chẳng sai tí nào.

Kết quả kiểm tra cho biết chỉ số thông minh cô bé đã vượt qua một người trưởng thành, cô bé đang ở độ tuổi học tiểu học, thế nhưng với chỉ số thông minh này lại không biết nên học ở đâu, Trung học? Đại học? hay là phòng nghiên cứu?

Ba Hạ Thuần cho cô bé làm qua rất nhiều bài thi, cuối cùng đưa ra kết luận, cô bé có đủ năng lực lên thẳng đại học, nhưng với một trường đại học mà nói, thì việc nhận một thiên tài vào học cũng là điều cần phải cân nhắc. Một thiên tài nhỏ tuổi bước chân vào giảng đường sẽ thu hút sự chú ý của các sinh viên khác, điều này có tạo nên tâm lý bài xích, hay gây áp lực cho những sinh viên cần cù? Hoặc là nói việc nhận một thiên tài vào trường cũng giống như trò chơi cá cược, đầy cám dỗ, thế nhưng không ai đoán được tỷ lệ thành công là bao nhiêu, dù sao cũng chưa ai gặp được thiên tài.

Những ngôi trường này được xây dựng trên trăm năm, đào tạo ra hàng vạn sinh viên, nhưng thiên tài lại chỉ có một, nếu để thiên tài gây ảnh hưởng đến những sinh viên khác, thậm chí danh dự của trường, nhận một sinh viên còn nhỏ tuổi như vậy, báo chí nhất định sẽ đến đưa tin và tuyên truyền, thế nhưng mặt trái của nó thì sao, chẳng ai biết được dư luận xã hội sẽ đi theo hướng nào.

Cho nên, thiên tài xuất hiện ở thời điểm cả thế giới đều là người bình thường sẽ đem đến khủng hoảng hoang mang.

Vì thế Đồng Thu bị tất cả trường học từ chối nhận vào.

Đương nhiên, vẫn có đường để thiên tài bước đi, dù sao cô bé vẫn có tư cách tham gia các kỳ thi, mà nếu muốn thi, cô bé phải bắt đầu bằng trường tiểu học, sau đó đi đường tắt là nhảy lớp, hoặc là tham gia kỳ thi vào trường cao đẳng.

Lần thứ hai Hạ Thuần gặp lại Đồng Thu là trong cuộc tranh cãi này lửa vô cùng huyên náo, lúc đó cô bé chín tuổi, ba mẹ cô vẫn không thể sắp xếp được chỗ học cho con gái của mình. Có thể nói, suốt hai năm qua, hầu hết thời gian Đồng Thu đều phải đối mặt với ống kính lạnh như băng, đám người liên tục chia micro về phía cô bé cùng hàng vạn câu hỏi.

Đám ký giả này, người thì tò mò, người thì lời những đề tài học búa đến hỏi cô bé, nhìn cô bé đưa ra câu trả lời chính xác bằng giọng nói trẻ con non nớt, sau đó ca ngợi không dứt.

Lần này gặp lại Đồng Thu, cô bé trở nên lặng lẽ, không nói câu nào.

Hạ Thuần ngồi ở sofa trong phòng khách nhà cô bé, tay cầm remote liên tục chuyển kênh, thế nhưng cô bé vẫn không nói gì. Cậu tò mò hỏi, “Sao em không nói nhiều như trước nữa.”

Cô bé ngẩn đầu, đôi mắt to tròn mông lung. ” Vì anh chẳng hỏi em?”

Hạ Thuần quay sang nhìn, đột nhiên thấy cô bé thật xa lạ, “Anh phải hỏi mới được sao?”

Cô bé gật đầu, nhìn cậu như đang năng nỉ, “Anh hỏi em cái gì đi, bằng không, em chẳng biết mình phải nói gì. ...”

Cậu ngậy người, trái tim cũng thấy ê ẩm, chuyện xưa tưởng chừng đã quên từ lâu bỗng nhiên tràn về, cậu nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, cô bé luôn miệng lái nhai hết chuyện này sang chuyện khác, còn đưa tay đẩy mũi của mình nghèo miệng cười với cậu, tất cả giờ đã trở thành ký ức đã qua.

Cậu hỏi, “Em biết vui sướng là gì không?”

Cô bé gật đầu, cất giọng đều đều không chút cảm xúc nào trả lời, “Vui sướng là khi con người được thỏa mãn nhu cầu, lúc đó trong sinh lý và tâm lý cũng xuất hiện cảm giác hưng phấn, phương thức biểu hiện là cười.” Khi cô bé nói những lời này hoàn toàn không có cảm xúc, chẳng khác nào một người máy, một chiếc máy ghi âm, thanh âm cứ đều đều phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Bón Mưa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mùa hạ – Đâm chôi

Qua một thời gian, Đồng Thu vào tiểu học, Hạ Thuần hay tin này qua ba cậu, lúc đó là bữa cơm chiều vào đầu tháng chín, khi ba nói chuyện này còn lác đác tiếc rẻ, “Thật đáng tiếc.....”

Còn mẹ thì cười nói, “Vây ông thấy con bé học cái gì mới không đáng tiếc? tôi lại thấy trẻ con nên được dạy dỗ theo đúng lứa tuổi của chúng... Giống như Hạ Thuần nhà ta cũng tốt chứ sao.”

“Nó là người bình thường mà.....” Ba lại thở dài, “Thiên tài nên làm chuyện của thiên tài!”

Hạ Thuần cầm đầu ăn cơm không lên tiếng, trong đầu lại hiện lên gương mặt vô hồn của Đồng Thu, mẹ lại hỏi, “Vây việc thiên tài phải làm là gì?”

Ba ngáy người sững sốt nhưng không trả lời, trong quan điểm của ông thì điều quan trọng là phải làm thế nào để thể hiện trí tuệ của một thiên tài, nhưng ngay cả ông cũng không biết việc thiên tài cần làm là gì. Việc cô bé nên làm, chính là biểu lộ toàn bộ khả năng và trí tuệ của mình để đánh bại giới hạn mà người bình thường có thể tiếp nhận được.

Hạ Thuần trầm nghĩ, ai mà trả lời được mấy câu hỏi này, kể cả Đồng Thu.

Ba năm sau, Hạ thuần đậu vào trường đại học trọng điểm mà mình mơ ước – khoa tâm lý, trường y, tiếp tục kế thừa sự nghiệp của ba. Năm đó, Đồng Thu mười hai tuổi cũng dự thi đại học, chỉ có trời mới biết, cô bé làm thế nào, mà chỉ dùng ba năm đã hoàn thành được tất cả bài tập mà bài vở mà Hạ Thuần phải vật lộn suốt 12, hơn nữa còn dễ dàng thi đậu vào trường đại học mà cậu phải nỗ lực hết sức mới đậu được

Đồng Thu học ngành sinh vật, nghe có vẻ bí hiểm, nhưng lại hợp với hình tượng của cô bé.

Hạ Thuần gặp lại cô bé vào ngày học quân sự đầu tiên. Hôm đó trời nắng gắt, sinh viên chen chúc trong bãi tập, dưới cái nắng như thiêu như đốt, đám sinh viên như bị nướng cháy, có một cô bé ngồi xõm dưới bóng cây vừa uống nước trái cây vừa đọc sách, tựa hồ chẳng liên quan gì đến việc học quân sự. Thế nhưng cô bé đang khoác áo rằn ri truyền thống của trường, đây là bộ quần áo của người lớn, trông cô lọt thỏm trong bộ đồ này, chẳng khác nào trùm lên người chiếc bao bố to, ống quần và tay áo dề dư ra cả khúc.

Hạ Thuần vốn chẳng để ý đến cô bé, thế nhưng một người bạn đứng bên cạnh hét lên, “Nhỏ như vậy sao lại là sinh viên của trường được nhl!”

Hạ Thuần khẽ liếc mắt nhìn sang, liền nhận ra Đồng Thu, mới vài năm không gặp, cô bé đã cao hơn nhiều, thế nhưng ánh mắt vẫn không thay đổi, vẫn toát ra vẻ kiêu kỳ thông thái. Về nhân nhả của cô bé chính là mình chứng khiến Hạ Thuần chán ghét cô bé ngay từ lần đầu gặp mặt, tựa hồ mọi người trong bãi tập đều là những kẻ ngốc đang liều mạng để tránh bị thiêu chín, mà cô bé là thiên tài chỉ cần tùy tiện thoải mái đã có thể gạt hái được hết thảy.

Cậu cảm thấy, cái cô nhóc này càng lúc càng đáng ghét.

Quả thật trong đợt tập huấn nà, Đồng Thu đã nhận được giấy phép không cần tham gia, thứ nhất là do cô bé còn nhỏ, không đủ chịu đựng sự hà khắc trong quá trình huấn luyện, thứ hai, khi Đồng Thu vừa mới mười hai tuổi đã có kinh nguyệt rồi, mặc dù tâm lý của cô bé vẫn chưa chín chắn, thế nhưng chỉ có lúc này, sinh lý của cô bé mới miễn cưỡng đuổi kịp tâm lý, bộc lộ ra vẻ thành thực.

Mặc dù là lần đầu tiên có kinh nguyệt, thế nhưng cô bé lại không tỏ ra lo lắng như những đứa bé khác, hôm đó là buổi sáng ngày huấn luyện đầu tiên, cô bé vừa thức dậy đánh răng, sau đó đi toilet, nhìn thấy một chấm đỏ trên quần lót của mình, chỉ khẽ chớp mắt một chút, rồi cất tiếng gọi mẹ, rất bình tĩnh nói, “Mẹ, cho con một miếng băng vệ sinh, con có kinh nguyệt rồi.”

Mọi thứ diễn ra vô cùng bình thường, đối Đồng Thu mà nói, cô bé có thể dùng bộ não của mình lý giải toàn bộ hiện tượng lạ lẫm này, nhưng lại không có thời gian và tinh lực tiêu hao cho những chuyện không mấy quan trọng.

Không có thời gian để vui vẻ, để kích động, hay bàng hoàng, đau thương, dường như cô bé đang ra sức đuổi theo thời gian, thế nhưng mục đích là gì thì không ai biết, mọi người chỉ biết ca tụng một câu ‘Quả nhiên là thiên tài!’

Khai giảng được một thời gian, giáo sư môn tâm lý của Hạ Thuần đã ra một đề tài cho lớp, mọi người chia thành tổ 5 người, sau đó chia nhau đi khảo sát các sinh viên trong trường, và làm bảng kết luận bảng khảo sát tâm sinh lý của các sinh viên.

Mọi người trong tổ chưa kịp bắt đầu thì đã có người lạc đề, người đầu tiên lên tiếng, “Hạ Thuần, nghe nói ba cậu là giáo sư tâm lý học nổi tiếng, vậy chắc cậu biết nhiều hơn tụi này rồi!” Giọng nói ghen tỵ nhiều hơn là hâm mộ, mà ghen tỵ có lẽ chiếm đa phần.

Hạ Thuần chỉ cười cười, thầm nghĩ con người bây giờ có lẽ mỗi người đều là thiên tài, thiên tài suy đoán suy nghĩ của người khác. Đột nhiên cậu lại nhớ đến vẻ thờ ơ dửng dưng của Đồng Thu, có lẽ bản tính của cô là như vậy, có thể nói là bản tính hiếm quý.

Người trước vừa dứt lời đã có người sau nói tiếp, "Các cậu có hay tin gì không, có một thiên tài vào học trường chúng ta, mới 12 tuổi, học ngành sinh vật, thậm chí còn được lên báo từ nhỏ."

Câu chuyện đã được vạch ra, lập tức có người hòa theo. "Ừ, Chẳng phải đó là con nhóc ngồi chơi hôm học quân sự đó sao! Thiên tài thì chẳng cần học quân sự à? Lẽ nào chúng ta trở thành những kẻ ngốc?"

"Ai bảo cậu 12 tuổi thì không được vào đại học!"

"Minh đâu có bị đột biến gen!"

"Đừng há, chắc con nhóc đó bị đột biến gen!"

"Ha ha ha..... Hay là chúng ta làm cuộc khảo sát con nhóc đó đi?"

Mọi người thảo luận vô cùng hăng hái, thế nhưng Hạ Thuần lại chẳng muốn chen vào, lặng lẽ lui ra một bên, đột nhiên cậu nhớ lại, phải chăng Đồng Thu vì nguyên nhân này mà trở nên trầm lặng? Bởi vì người khác nói quá nhiều, nên cô bé chẳng còn gì để nói nữa.

Nhưng Hạ Thuần không giống với Đồng Thu, ngoài sự chênh lệch chỉ số thông minh giữa hai người họ, còn có sự khác biệt giữa hai tính cách, cậu là người hoạt bát cởi mở, thích vui chơi và khám phá, cũng giống như cái tên của cậu vậy, mùa hè và mùa xuân, luôn toát ra sức sống mãnh liệt, tràn đầy năng lượng của mùa xuân.

Trong khoảng thời gian khảo sát, mọi người vốn hăng hái kéo nhau đi tìm Đồng Thu, thế nhưng lúc đến nơi thì ai nấy đều co giò bỏ chạy, ri tai nhau thì thầm, "Lỡ như con nhóc đó mất hứng thì làm sao?" "Chắc không đâu, người ta là thiên tài được nhà trường dồn sức bồi dưỡng đấy."

Hạ Thuần thấy nực cười, cầm lấy bảng khảo sát nói, "Để mình đến hỏi cho."

Cậu tìm thấy Đồng Thu ở trong thư viện, không phải ngồi trên bàn tự học mà cô bé đang ngồi giữa hai kệ sách. Cái đầu nhỏ nhắn, thân thể gầy guộc, chỉ có khuôn mặt vẫn còn phúng phính giống như hồi bé, toát ra vẻ trẻ con. Cô bé ngồi cuộn tròn dưới đất, cầm trong tay quyển sách dày cùi, bên cạnh còn một chồng khoảng bảy tám quyển khác, ngón tay nhỏ nhắn liên tục lật trong tay mở một quyển sách rất nặng, bên người còn để bảy tám quyển khác. Ngón tay ngắn ngắn xẹt qua từng trang sách, tựa như đang phác thảo lại nội dung trọng điểm nào đó.

Hạ Thuần đứng bên cạnh hắng giọng, cô bé vẫn không nghe thấy, dường như chẳng để tâm đến mọi âm thanh ở xung quanh. Cậu nở nụ cười bất đắc dĩ bước lại ngồi xôm xuống bên cạnh, vỗ nhẹ lên vai cô bé, lúc này, cô bé mới quay đầu lại nhìn.

Đôi mắt kính ngạc mở to, "Là anh à?"

Hạ Thuần cười ngồi bẹp xuống bên cạnh, cầm qua lấy một quyển sách lật ra xem rồi nhanh chóng bỏ xuống, "Mấy quyển này chỉ nghiên cứu sinh mới xem....."

Cô bé chớp chớp mắt, "À, em chỉ tình cờ nhìn thấy nó mà thôi."

"Cuộc đời của em thật may mắn đó." Hạ Thuần nói tiếp, "Mới mười hai tuổi đã có thể làm được việc mà người khác phải mất hai mươi năm mới làm được, đã thế lại còn tiến xa hơn, người ta sống tám mươi năm vẫn không bằng em sống bốn mươi năm!"

Đồng Thu hầu như không nói chuyện với ai ở trong trường, nhưng Hạ Thuần là một ngoại lệ, bởi vì cô bé biết cậu, người đầu tiên nói cho cô bé biết thế nào là vui sướng, cho dù cô bé đã không còn nhớ cảm giác vui sướng trong khoảnh khắc đó, thế nhưng mãi mãi không thể quên được cậu.

Cô bé khép sách lại, "Em đừng đọc một câu chuyện thế này, trong một trang trại chăn nuôi vịt, lũ vịt trong đó chỉ cần ăn rồi chơi, chơi xong lại ăn. Thế nhưng có một con vịt chẳng giống những con vịt khác, nó cảm giác mình không thể sống mơ hồ giống như những con vịt khác, vì thế mỗi ngày nó đều cố gắng học tập, nó học rất chăm chỉ, từng ngày cứ thế trôi qua, đàn vịt bị thịt dần, tất cả đều chấp nhận số phận của nó, chỉ có con vịt thông minh kia lại không muốn thế, nó thấy mình đã cố gắng học tập cả đời, trong đầu đầy chữ nghĩa như vậy sao có thể chết vô ích như thế chứ?! Nhưng đã là số mệnh thì không thể thay đổi, nó vẫn bị giết." Tiếng nói của cô bé càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng bi ai.

Hạ Thuần nhìn cô bé, không biết trong cơ thể gầy guộc này đang chứa bao nhiêu thứ vượt qua lứa tuổi của mình, trên đôi vai nhỏ bé ấy đang gánh vác trọng lượng mà ngay cả bản thân cô bé cũng vô lực chống đỡ?

Cậu nở nụ cười, ngửa đầu nhìn trần nhà giữa khe hở của hai kệ sách, "Câu chuyện đó vẫn chưa kết thúc đâu, con vịt đó sau khi chết đi, nó gặp lại các bạn của nó ở trên thiên đường, mấy con vịt kia đều cười nhạo nó cả đời cố gắng, chẳng biết thế nào là vui sướng hân hoan, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn chết giống như chúng sao? Con vịt thông minh kia mệt mỏi, chẳng lẽ nó cố gắng học tập cả đời lại là sai lầm? Thiên thần nói với nó rằng, mỗi con vịt đều có quyền được lựa chọn cuộc sống của riêng mình, sống nhân nhả cả đời cũng đúng mà chăm chỉ cả đời cũng không sai, con vịt thông minh rất cuộc cũng hiểu ra, nó không còn mệt mỏi hay hối hận nữa."

Đồng Thu mở to mắt nhìn, "Anh cũng đọc rồi à?"

“Anh nghĩ với yêu cầu trong chuyên ngành của anh cần phải đọc những câu chuyện như vậy.” Cậu quay sang cười với cô bé, nụ cười giống y như năm ấy.

Đồng Thu nhìn cậu, bất giác cũng nhếch miệng cười theo, nhưng không phải nụ cười tươi rói, thân nhiên, mà giống như đóa mai ngưng đọng, lặng lẽ nở trong buổi sáng mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Bốn Mùa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mùa thu – Sinh trưởng

Nhận lại bảng khảo sát từ Đồng Thu, Hạ Thuần nhíu mày. Kết quả điều tra tâm sinh lý tâm lý của cô bé mười hai tuổi đã muốn vượt qua người ba mươi, thậm chí còn hơn nữa, suy nghĩ và ý tưởng trong đầu của cô bé quả thật khiến người khác phải kinh sợ.

Cô bé nói không nhớ rõ chuyện khiến mình vui sướng gần đây nhất là gì, chắc là mỗi ngày chỉ ngủ 2 – 3 tiếng, cô bé nói không biết cuộc đời sẽ kết thúc vào lúc nào, thậm chí không có thứ mà con người gọi là mục tiêu lý tưởng của cuộc đời, không có phương hướng, chỉ biết làm theo yêu cầu của người khác, ngay cả mục đích sống của cuộc đời mình là gì cô bé cũng không biết.

Lúc ấy, lần đầu tiên Hạ Thuần cảm thấy, học môn tâm lý học thật hay, cậu có thể giảng giải cho Đồng Thu, để cô bé có một cuộc sống đúng nghĩa.

Chỉ là, cuộc sống của Đồng Thu lại như một mê cung, nếu lạc bước vào mê cung này một lần, muốn đi tiếp, lại không tìm thấy đường đi.

Sau đó đến năm hai đại học thì nghe nói cô bé đã hoàn thành xong toàn bộ chương trình đại học, hiện đang làm nghiên cứu sinh. Hạ Thuần cảm thấy cô bé cứ liều mạng chạy về phía trước như vậy chưa chắc đã là chuyện tốt, cậu rất muốn hỏi cô bé, rốt cuộc đang đuổi theo cái gì.

Hôm đó là tiệc tất niên của trường, lễ mừng chật ních người, náo nhiệt vô cùng, Hạ Thuần cùng diễn tiểu phẩm với mấy người bạn cùng lớp, cậu vốn hoạt bát, ưa chọc cười, nên diễn rất đạt.

Mấy sinh viên không ưa tiết mục kiểu này cũng nhin không được cười, sau khi tiết mục kết thúc, Hạ Thuần bước xuống đài, nhìn thấy Đồng Thu ngồi ở hàng ghế đầu tiên, cô bé nhỏ nhắn lọt thỏm sau lưng ghế, đôi mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu, nhưng không rõ đang nhìn gì, đôi mắt trống rỗng.

Hạ Thuần nghĩ mới không gặp có mấy ngày, đã biến thành đáng vẻ như vậy rồi.

Lúc tàn tiệc, đám người hò hét loạn lên, Hạ Thuần đảo mắt nhìn vào trong vẫn không tìm được cô bé, có lẽ đáng vóc nhỏ bé, muốn tìm cũng không phải chuyện dễ, hoặc cô bé đã ra về rồi.

Cậu đi một vòng chẳng thấy hy vọng gì, rồi cùng mấy đứa bạn đi ra cửa, chuẩn bị kéo nhau đi ăn, lúc đi ra đến cổng trường thì thấy mấy cô bạn tụm lại một chỗ, tựa hồ đang chửi nhau.

Hạ Thuần sững sờ đưa mắt nhìn kỹ lại, quả nhiên là Đồng Thu, trên tay cô bé cầm một quyển sách dày cùi, cúi đầu, không nói tiếng nào, mấy cô sinh viên đứng vây quanh nhìn khá quen mặt, hình như khác khoa với họ.

Vài người đẩy Đồng Thu, miệng thốt ra lời chanh chua, “A, em giỏi thật đó nha, nghe nói đang học lên nghiên cứu sinh?”

“Thật hả, quả nhiên là thiên tài có khác! Mới mười hai tuổi đã học xong đại học rồi!”

“Hả? Theo tớ thấy, là quái thai thì đúng hơn, cậu nhìn nó kìa, mới có tý tuổi đầu, mà lúc nào cũng trưng ra cái mặt như đờ đẫn, chẳng khác nào là quái thai, cậu nhìn nó xem, có khi nào chưa già đã yếu rồi không!”

“Cho dù người ta có yếu trước tuổi đi nữa cũng chẳng có gì đáng tiếc, chẳng phải nó làm gì cũng nhanh hơn người khác sao?”

“Đúng vậy đó, sang năm sinh con được rồi mà!”

“Ha ha ha.....”

Mấy cậu đứng cạnh Hạ Thuần vẫn tỏ ra trầm mặc, cho dù không lên tiếng phụ họa theo nhưng có lẽ trong thâm tâm họ đều đồng ý với những lời của mấy cô sinh viên này. Sự tồn tại của Đồng Thu luôn giống như cái xương cá mắc ở trong cổ họng họ, cho dù cô bé chẳng làm ra chuyện gì, cho dù sự tồn tại của cô bé chẳng ảnh hưởng gì đến họ, mà họ luôn đổ thừa bởi khả năng kỳ lạ của cô bé, bài xích cô bé, chỉ đổ thừa nàng là một cái dị thường, là ngoại tộc, bị bài xích coi cô bé như người ngoài, đặc biệt là những người ganh tỵ với khả năng khác biệt của cô bé.

Cậu bước lại, quát đám sinh viên kia, nắm lấy tay Đồng Thu nói, “Đây là em gái của tôi!”

Hạ Thuần cũng được xem là sinh viên có tiếng trong trường, hơn nữa nhờ ngoại hình đẹp trai nên được nhiều nữ sinh theo đuổi, có vài nữ sinh trong đám

đó nhận ra Hạ Thuần, hậm hừ một chút rồi rời đi, nhưng vẫn không quên lầu bầu, “Quả là có bản lĩnh, mới mười bốn tuổi đã biết của trai rồi!”

Đồng Thu vẫn không nói gì, vung tay ra khỏi tay cậu, giọng nói khẽ run, “Sao anh lại tới đây.....”

Hạ Thuần cười nói, “Anh tới không tốt sao?”

Đồng Thu ngược mắt nhìn, trong ánh mắt có nhút nhát và tự ti, nhưng lời nói lại khác hoàn toàn với ánh mắt, “Ai cần anh giúp!” Khẩu khí vô cùng khinh thường.

Hạ Thuần nhủ mảy, “Chẳng nhẽ em thật sự cho rằng mình cao quý hơn người khác? Không giống người thường, cao cao tại thượng?” chỉ một câu nói đã làm cô bé tức giận, phản bác, “Tôi cao quý chỗ nào, cao thượng ở đâu! Rõ ràng là tự các người áp đặt mấy thứ này lên người tôi!” cô bé hét to, tựa như đem tất cả oán giận tích tụ bấy lâu trút ra ngoài.

Cậu lại nở nụ cười, “Nói ra sớm chẳng phải tốt hơn không.”

Đồng Thu nhìn cậu, phía sau là hàng cây ngô đồng trụi dọc theo con đường dẫn vào trường học, hàng cây vào mùa rụng lá trông có vẻ thê lương, nhưng lúc này đây cô bé lại như nhìn thấy mầm sống, một màu xanh đang bao trùm lên tất cả.....

Thật ra Đồng Thu vẫn còn tự ti, cô bé tự ti với khả năng dị thường của mình, tự ti vì cuộc sống của mình không như những người khác, chỉ có hoàn thành yêu cầu của người khác, mới cảm nhận được sự tồn tại của bản thân.

Nào là thần phục, nào là ca ngợi, tuy không phải là thứ cô bé thật lòng muốn có nhưng đây chính là thứ duy nhất cô bé có thể đạt được.

mà sự tồn tại của Hạ Thuần lại mang đến cảm giác mà cô bé chưa bao giờ cảm nhận được, đó là sức sống, đó là sinh lực để được sống.

Từ khi cậu tuyên bố cô bé là em của mình, Hạ Thuần bắt đầu dẫn cô bé đi khắp nơi, kể cả đi chơi hợp hợp với bạn bè tụ hội. Xét ở khía cạnh tâm lý mà nói thì Đồng Thu cũng giống với một người trưởng thành bình thường. Cho nên mọi người xung quanh dần dần nhận ra rằng thiên tài cũng chỉ là một con người như bao con người khác, trừ bỏ thân thể thấp bé, Đồng Thu cũng không có gì bất đồng với các sinh viên khác.

Hạ Thuần nói với cô bé rằng, “Đồng Thu, đây mới là cuộc sống em nên sống.”

Cô bé gật gật đầu, hưởng thụ cuộc sống mới, đồng thời cô bé cũng lo lắng cuộc sống trước kia đã in sâu trong đầu mình. Trước đó vài ngày, mẹ cô bé đã gọi điện thoại lên, hỏi việc nghiên cứu của cô bé như thế nào rồi, cô bé chỉ đáp qua loa, bất giác lo sợ.

Cũng không phải cô bé phân tâm vì chuyện Hạ Thuần luôn dẫn theo mình tham gia mấy cuộc hội họp mà kể từ sau khi tiếp xúc với thế giới ấy, cô bé đã không còn muốn tiếp tục cuộc sống lúc trước, cô bé không biết tại sao bản thân cứ phải chạy lên phía trước cố sáng tạo ra một kỷ tích.

Ý nghĩa và những thứ đó, đối với cô bé mà nói, đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Không có trí tuệ dị thường này, cô bé sẽ có bạn bè, có cuộc sống, không còn là thần đồng, không còn là thiên tài, chỉ là Đồng Thu, một cô học sinh mười bốn tuổi.

Cô bé sẽ có bạn bè của mình, có cuộc sống của mình, cũng có giấc mơ của riêng mình.

Ngày 17 tháng 5, ngày xuân hạ giao thoa, cũng là ngày sinh nhật Hạ Thuần.

Trong buổi tiệc sinh nhật, Hạ Thuần bị chúc say. Một cậu ngồi bên cạnh Đồng Thu khẽ đẩy cô bé một cái, “Này, anh của em say rồi!”

Cô bé gật gật đầu, “Đúng vậy, lát nữa làm sao đưa anh ấy về được đây?”

“Trở về làm gì?” cậu bạn kia mặt ửng đỏ, trông là biết cũng chéch choáng rồi, cậu ta liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh Hạ Thuần nói, “Tiểu Đào sẽ giải quyết!” giọng cậu ta khá lớn, làm cái cô tiên tiểu Đào nghe thấy thẹn đỏ mặt cúi đầu.

Lúc này Đồng Thu mới biết được, tiểu Đào thăm mện Hạ Thuần từ rất lâu rồi, học chung ngành ai cũng biết chuyện này, cho nên thừa dịp cậu say rượu, tất cả mọi người đều âm thầm tác thành cho hai người họ.

Hạ Thuần đầu óc choáng váng cũng mờ mắt ra, tựa hồ đã nghe thấy tiếng cười đùa của họ, cậu vẫy vẫy tay, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, một lát sau mới nói, ” “Mình đi ra ngoài rửa mặt.”

Cậu vừa bước ra ngoài, mọi người ở bên trong cũng chẳng kiêng nể gì nữa, cả đám cùng quay sang ghẹo tiểu đào.

Đồng Thu thấy trong lòng khó chịu cũng đứng lên đi ra ngoài, đi thẳng đến chỗ rẽ mới dừng lại, cô không hiểu sao mình lại có cảm giác thế này, Hạ Thuần là anh của cô, hôm nay là sinh nhật anh, lẽ ra cô phải vui mừng mới đúng, nhưng khi nghe đến chuyện của cậu và tiểu Đào, thì cô cảm thấy khó chịu trong lòng, cảm giác khó chịu này dần dần biến thành ganh ghét.

Cô nghĩ, Hạ Thuần, sao anh có thể kéo em vào trong cuộc sống mới, rồi lại vứt bỏ em ở đây! Anh vô trách nhiệm đến thế sao?!

Đang lúc suy nghĩ hỗn loạn, thì Hạ Thuần quay về, nước vẫn còn vuron trên khuôn mặt ửng đỏ, nhìn thấy Đồng Thu liền bước lại hỏi, “Sao em lại ra

đây?”

“Em thấy khó chịu.” Cô nói thẳng, cho tới tận bây giờ, Hạ Thuần luôn là giáo viên phụ đạo tâm lý của cô, cho nên trong lòng đang nghĩ gì, cô đều nói thẳng ra.

“Đừng nói là em muốn uống rượu đó nha?” Cậu đưa mắt nhìn chăm chăm vào cô, trên người vẫn còn mùi rượu nồng nặc.

Cô giận dỗi nói, “sao em không thể uống!”

Cậu cười, đưa tay vuốt đầu cô nói, “Em vẫn còn nhỏ……” Tuy rằng cậu biết suy nghĩ của Đồng Thu đã không còn nhỏ, nhưng ngày nay tiếp xúc nhiều với cô bé, cậu lại dần phát hiện, có nhiều lúc suy nghĩ của cô bé còn thành thực hơn cậu rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy đáng về hiện giờ của cô, thì cậu lại thấy cô vẫn là một đứa trẻ, một đứa trẻ cần cậu chăm sóc.

Đồng Thu quay đầu tránh khỏi tay cậu, trợn mắt nói, “Em không còn nhỏ!” Đúng vậy, mặc dù bề ngoài là đứa bé, nhưng cô cũng mười bốn tuổi rồi, “Em đã mười bốn tuổi rồi! Cho dù có muốn làm trẻ con cũng không được ai công nhận đâu!”

“Ha ha ha ha……” Hạ Thuần không biết vì sao cô lại nói ra những lời như thế, “Em đang nghĩ gì trong đầu vậy, gì mà trẻ con! Chẳng nhẽ em đang nghĩ đến cái kia……”

Đồng Thu mặt đỏ lên, “Chẳng lẽ không phải?!”

“Bé ngốc!” Hấn cười nói.

“Chỉ số thông minh của em cao hơn anh!” Cô trả lời.

Hạ Thuần ngẩn đầu lên nhìn cô, “Thế thì sao?” Cậu thấy hơi buồn cười.

Cô liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, cảm giác như vừa bị khinh thường, tim khẽ đập mạnh một nhịp cũng giúp tăng thêm động lực, kếp lấy vạt áo của cậu xuống, để khuôn mặt cậu kề sát mặt mình nói, “Cho nên, em cũng giống với tiểu Đào, thích anh!” Dứt lời cũng nâng mặt mình lên.

Hạ Thuần ngây ngốc tại chỗ, cảm xúc lạnh lạnh từ trên môi truyền lại, cậu cảm nhận được mùi thơm ngát nhàn nhạt, nhìn thấy từng nụ mai từ từ nhú lên, rồi mờ rộ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Bốn Mùa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mùa đông – Tàn lụi

Hạ Thuần hai mươi một tuổi, Đồng Thu mười bốn, chênh lệch bảy năm không tính là lớn, chỉ là cô bé ở thời điểm này thoát nhìn vẫn còn nhỏ, giống như một đứa bé chưa trưởng thành, mặc dù suy nghĩ của cô đã chín chắn, thế nhưng mọi người chỉ tin vào những gì chính mắt mình trông thấy, lại chưa từng để ý đến những gì được nhìn thấy bởi đôi mắt của mình có bao nhiêu phần trăm chính xác.

Cho nên trong mắt mọi người, Đồng Thu vẫn chỉ là một cô bé, mà không để ý đến chuyện cô bé này là một thiên tài có tư duy của một người trưởng thành. Thế nhưng khi buộc cô học tập thì họ lại nhớ rất rõ cô là một thiên tài, mà quên mất cô chỉ là một đứa bé mới mười bốn tuổi.

Chỉ mỗi Hạ Thuần biết, cô không những là một thiên tài, mà còn là một cô bé con.

Đồng Thu nghĩ, chúng ta có thể gặp được người hiểu rõ bản thân mình trong cuộc đời này, bấy nhiêu thôi cũng đủ rồi.

Kỳ thật lúc ấy Hạ Thuần chỉ cho rằng Đồng Thu đang nói đùa mà thôi, với tâm lý ở lứa tuổi này, những cô bé mới lớn thường hay có vài trò đùa dai.

Ngay cả cậu lúc ấy còn thấy mơ hồ, rốt cuộc là cậu coi cô như một người trưởng thành hay vẫn là một cô bé. Nếu cậu xem cô là người lớn, như vậy không thể xem nụ hôn kia là trò đùa được, còn nếu xem cô là một cô bé, như vậy cậu không nên tiếp cận cô, cứu vớt cô, xem cô là bạn thậm chí còn là tri kỷ.

Cậu mơ hồ không hiểu rõ bản thân mình.

Khi kỳ nghỉ hè bắt đầu thì mùa hè cũng đến, thành phố miền nam nóng bức lạ thường.

Hạ Thuần và Đồng Thu về thành phố mà họ gặp nhau lần đầu tiên, mọi thứ vẫn như cũ không có gì thay đổi, mà lại giống như đã thay đổi rất nhiều.

Hạ Thuần thầm nhủ với chính mình rằng Đồng Thu là một cô bé, là người bạn, cho nên hãy xem chuyện hôm đó là trò đùa. Mà khi cậu nói như vậy, Đồng Thu chỉ cười trừ, chẳng nói gì cả, nhưng điệu bộ của cô lại rất lạ, ngay cả Hạ Thuần đã được học qua tâm lý cũng không thể thấu hiểu được vì sao.

Về tới nhà, ba mẹ Đồng Thu nhanh chóng phát hiện ra điều khác lạ của con, cô bé đã không còn ngồi lì trong phòng đọc sách như con một sách nữa, cũng không lơ là không ý kiến với bất kỳ chuyện gì nữa, thật ra sự thay đổi này chỉ đưa cô bé trở lại làm một người bình thường, mà con người bình thường của cô bé lại làm cho ba mẹ hoảng sợ.

Vì thế ba Hạ Thuần lập tức tìm đến trấn an Đồng Thu, theo những biểu hiện của cô bé thì chỉ số thông minh của cô không hề có bất cứ dấu hiệu biến đổi nào, chẳng qua là do tâm lý và tình cảm có sự biến đổi, mà những biến đổi này giúp cô càng thêm chín chắn.

Càng thêm thành thực.

Ba mẹ cô vốn đang lo lắng cũng vui vẻ cười, con gái đã mười bốn tuổi, lại thành thực chín chắn, đương nhiên họ rất vui.

Cho nên họ cảm thấy dễ cho con gái tiếp xúc nhiều với Hạ Thuần cũng không phải chuyện xấu, huống chi ba Hạ Thuần là nhà tâm lý chịu trách nhiệm chính cho con gái họ.

Mà mùa hè này, Đồng Thu dường như không rời khỏi Hạ Thuần.

Hạ Thuần không ngừng tự nhắc nhở bản thân, Đồng Thu chỉ là một cô bé, nhưng cô bé này đã không còn là một cô bé nữa rồi. Cô là Đồng Thu, thiên tài có chỉ số thông minh cao chót vót. Cô không những thông minh, đáng yêu mà cô còn cần cậu, một khi mất đi cậu, cô cũng mất đi chính mình.

Đây cũng là điều khiến Hạ Thuần do dự, lý trí nói cho cậu biết Đồng Thu là một cô bé, nhưng về mặt tình cảm thì cậu không thể xa rời được cô. Không biết là có tình cảm đối với cô hay là không thể mặc kệ người vẫn luôn ý lại vào mình.

Đồng Thu nói với Hạ Thuần, thật ra anh cũng yêu em. Nếu có ngày anh xa rời em, em sẽ rơi xuống địa ngục.....

Hạ Thuần tự nói với mình, cậu không thể cự tuyệt được Đồng Thu, nhưng cậu vẫn cố trấn an mình rằng đây không phải tình yêu, bởi vì cậu biết, hai người họ thuộc hai thế giới, cậu có thể cứu vớt cô nhưng không thể cứu cô cả đời.

Bước ra khỏi bóng tối, cô sẽ có một vùng trời rộng mở, mà vùng trời này chỉ thuộc về mỗi cô, không có vị trí cho cậu.

Kỳ thật, Hạ Thuần cũng nghĩ tới, chuyện cậu cứu vớt Đồng Thu chưa chắc không phải xuất phát từ ý nghĩ ích kỷ của bản thân. Lúc nhỏ, cậu thấy chán ghét cái vẻ thông minh của Đồng Thu, cảm giác chán ghét này xuất phát từ vị trí cao cao tại thượng của cô. Sau lại phát hiện ra những mặt khác của cô, sau đó lại là đồng tình, mà sự đồng tình này cũng chưa chắc không phải là để thỏa mãn bản thân.

Tuy rằng những suy nghĩ này chỉ có khi mới bắt đầu, có hay không, cũng là cho chính cậu nghĩ đến, mà có suy nghĩ như thế ngược lại có thể khiến cậu tỉnh táo hơn một chút.

Sự tỉnh thoát nhìn rất mơ hồ, thế nhưng mơ hồ rồi cũng qua đi.

Cho đến khi khai giảng, rồi kỳ thi nghiên cứu sinh cũng kết thúc, mọi thứ mơ hồ cũng dần dần hiện rõ hơn.

Đồng Thu không có tên trong danh sách trúng tuyển, không phải cô thi không đậu mà là cô không đi dự thi.

Đồng Thu nói, chẳng phải cô không cố gắng học tập cũng không phải thi cử không tốt, chỉ là có những việc, đối với cô mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, một khi mất đi ý nghĩa, bất kể là tốt hay xấu thì cũng chẳng sao cả.

Mà lúc cô nói những lời này, đôi mắt sáng lên rất lạnh lợi, khiến Hạ Thuần nhìn nhìn đến ngây ngẩn. Những lời cô nói luôn chứa đầy ẩn ý cao thâm như thế, cho dù tuổi của cô vẫn còn rất nhỏ.

Tư duy của cô luôn không giống người bình thường, có lẽ là do chính bản thân cô đã không giống người bình thường, cho nên tất cả mọi việc đều khác xa với thực tế bao gồm cả quyết định của cô.

Ba mẹ Đồng Thu gọi điện thoại lên vặn hỏi lý do vì sao, cô thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình, cô không ngờ chuyện này lại khiến cho ba mẹ nổi giận lôi đình. Hai người đã háo hức chờ đợi thế nhưng niềm mong mỏi của ba mẹ lại không phù hợp với mong muốn của con cái, nhưng đây là quyền lợi của ba mẹ, cũng giống như Đồng Thu có quyền được phản đối.

Họ nói, ba mẹ chỉ muốn tốt cho con.

Đồng Thu cãi lại, nếu ba mẹ nói đó là tốt vậy rốt cuộc là tốt cho con, hay tốt cho ba mẹ, hay tốt cho ai? Nếu như muốn tốt cho con, vậy chỉ có con mới biết mình muốn gì, nếu như tốt cho ba mẹ, thì đó chính là cưỡng cầu, còn tốt cho người khác, con chẳng cần phải nghe theo.

Ba mẹ cô không nói được câu nào để phản bác, tuy nhiên điều đó không có nghĩa họ không thể làm được gì.

Đồng Thu xem mình như một người lớn, tất cả mọi người đều xem cô như một người lớn, bao gồm cả Hạ Thuần, nhưng chung quy cô vẫn chỉ là một cô bé, một cô bé mới mười lăm tuổi, cho nên ba mẹ có quyền giám hộ, họ mang Đồng Thu đi.

Mang cô quay về nhà, chính là cái nơi khi cô một tuổi đã học tính, ba tuổi thì học thơ ca.

Mà khoảng thời gian này, Hạ Thuần không thể cùng đến được, cậu phải chờ đợi ở trong trường, đây là điểm khác biệt giữa người bình thường và thiên tài. Còn có một nguyên nhân nữa là ba cậu đã nói, cậu hại Đồng Thu, tuyệt đối đừng làm hại cô thêm nữa.

Đồng Thu là thiên tài, cô phải đi theo lộ trình đó, lúc nào cũng có thể làm ra chuyện khiến người khác kinh ngạc, tuyệt đối không thể quay trở lại, cũng không được phép dừng lại.

Hạ Thuần nhớ lại những lời Đồng Thu từng nói, cậu không biết cô có thật sự rơi xuống địa ngục hay không, mà địa ngục của cô, là cái gì?

Khi Đồng Thu không ở đây, Hạ Thuần mới phát hiện, cái gì là luyện tiếu, cái gì là yêu thương, nếu không có luyện tiếu thì sao có yêu thương, nếu đã không thể yêu thương thì chẳng qua cậu đang tự lừa dối bản thân mình mà thôi.

Mà khi cậu hiểu rõ được điều này thì Đồng Thu đã rơi vào địa ngục.

Khoảng thời gian nghỉ đông, Hạ Thuần vội vã đến nhà cô, cậu muốn nói cho cô biết, có lẽ nàng đã đúng, cậu thật sự yêu cô. Suốt mấy tháng này, kể từ khi cô quay trở về nhà mà cậu không có một chút tin tức gì từ cô, cho dù cậu có hỏi ba, thì cũng chỉ nhận được một câu trả lời rằng cô đang tham gia một khóa điều trị tâm lý, uồn nấn lại một vài suy nghĩ loạn lạc của cô quay trở về đúng đường của nó.

Suy nghĩ nào là loạn lạc, mà suy nghĩ nào là đúng đắn?

Cậu không thể hiểu được tiêu chuẩn của họ.

Khi đến nhà Đồng Thu, Hạ Thuần mới phát hiện mọi việc đã chậm rồi, Đồng Thu đã bị đưa đến bệnh viện, khoa thần kinh.

Sao lại là khoa thần kinh, cậu muốn biết, cậu càng muốn tìm hiểu khi không có cậu ở bên cạnh, Đồng Thu đã trải qua những chuyện gì, thế nhưng những chuyện này cậu vĩnh viễn không thể biết được.

Lúc nhìn thấy Đồng Thu, cô đang mặc đồ của bệnh viện, ngoan ngoãn ngồi trên giường bệnh, ngẩng đầu, vừa nhìn thấy cậu liền cười nói, “Hạ Thuần, anh có biết địa ngục là gì không?”

Hạ Thuần khựng người lại, cậu cảm nhận được chua chát trong lòng mình, đôi mắt dần ướt.

Cô lắc lắc đầu, y chang một cô bé hoạt bát ngày thơ.

Hạ Thuần nghĩ, đây chính là địa ngục của cô.

Nhưng có lẽ lại là thiên đường.....

Không còn những đau buồn, cũng không còn ai ép buộc cô phải làm những chuyện cô không muốn làm, cô đã được tự do. Nhưng, cuộc sống tự do này lại không có cậu.

Cô hỏi cậu, anh là ai?

Hạ Thuần nói, anh là bốn mùa, bốn mùa trong một năm..... Xuân hạ thu đông.....

Cô nói, bốn mùa mãi mãi không có tận cùng sao.

Cậu gật đầu, đúng vậy, vĩnh viễn không có tận cùng, tựa như anh yêu em.

Cô nói, hóa ra tình yêu chính là bốn mùa à.

Hạ Thuần sờ sờ đầu của cô, đang nhớ lại lúc nhìn thấy cô, cậu nói, anh sẽ luôn ở bên em, tựa như bốn mùa vậy.

Thật sao? cô chớp mắt, em ở một mình trong phòng bệnh, rất là chán!

Ừ, cậu gật đầu, anh bảo đảm.

Là giống như bốn mùa!

Đúng vậy, giống như bốn mùa.

Hai năm sau.

Hạ Thuần khoác lên người chiếc áo Blue trắng của bác sĩ đi lại trong khu bệnh viện, đứng trước một căn phòng, bên trong phòng có một cô bé mười bảy tuổi, trông cô giống như con bướm nhỏ cười nói với những bệnh nhân khác.

Cậu đưa tay gõ cửa, cô bé lập tức chạy ra mở cửa, nhìn thấy cậu liền nở nụ cười, “Anh Hạ, anh đến rồi à?”

Cậu đưa tay vuốt mái tóc cô, “Hôm nay em có vui không?”

“Rất vui!” Cô cười nói, “Có điều... khi nào em mới được ra ngoài vậy, chú Tôn nói thế giới bên ngoài rất vui.”

“Sắp rồi.” Cậu gật đầu, “Em sẽ nhanh khỏi thôi, chẳng mấy chốc sẽ được ra ngoài chơi.”

“Thật không?” Cô vui sướng nói.

Cậu nhìn dáng vẻ vui sướng của cô cũng nở nụ cười, “Đương nhiên, sắp rồi.”

Cậu tin chắc rằng, trong tương lai, nhất định sẽ có tương lai, tựa như bốn mùa vậy, luôn luôn ở bên nhau.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Bốn Mùa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.